

Bestsellerová autorka časopisu SPIEGEL

Charlotte Lucas

LUCIE v oblacích

A woman in a yellow dress is floating in the sky, holding a large red balloon. She is positioned in the upper right quadrant of the cover, appearing to be drifting upwards. The background is a vibrant blue sky with soft, white clouds.

Co dokáže změnit jedno přání?

 metafora

Přeložila Zuzana Schwarzová

Ukázka z knihy:

„Co to tamhle je?“ Gabriel i Jonathan se předklonili, jako by se taky chtěli podívat pod lavičku. Tavor očuchával cosi červeného.

„To je jen pytlík,“ podotkl Gabriel. „Asi se mu zatřepotal před nosem. Tavore, pusť!“ Odtáhl ho. Pes to vzal s klidem, zase se svalil na břicho.

„Proč lidi musejí takhle trousit odpadky po okolí?“ nadával Gabriel, když si znovu sedal.

„Hrozný,“ přizvukoval mu Jonathan a kroutil hlavou.

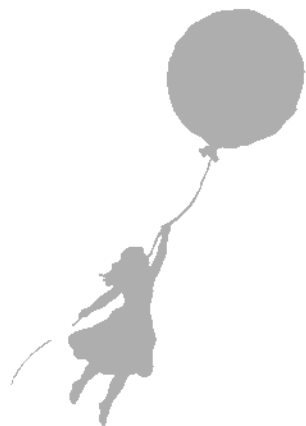
„Jo.“ V tomto ohledu byli s nakladatelem zajedno, zjistili to už před lety – jakmile šlo o tohle téma, přihlásil se v nich o slovo páprda.

„To není pytlík,“ všiml si Jonathan a ukázal na pohupující se splasklou gumu, kterou Gabriel držel konečky prstů. Na jejím konci visel provázek s kartičkou. „To je prasklý balonek. S pohlednicí.“

„To vidím taky.“ Gabriel sáhl druhou rukou po pohlednici a otočil ji tak, aby si ji mohli oba přečíst. Mlčky zírali na rukou naškrábaná písmena...

LUCIE
v oblacích

Charlotte Lucas

LUCIE v oblacích

Přeložila Zuzana Schwarzová

Copyright © 2025 by Hoffmann und Campe Verlag, Hamburg
Translation © Zuzana Schwarzová
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-6464-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-6463-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-950-8 (print)

Pro Luzii, Erica, Rebeccu a Markuse.

A pro Nadju. Především pro Nadju.

*My všichni, kdo sníme a přemýšlíme,
jsme účetními nebo jejich pomocníky.
[...] Účtujeme a zaznamenáváme ztráty.*

FERNANDO PESSOA (1888–1935)

Prolog

Úterý, 17. září večer

Červený nafukovací balonek už se téměř dotkl vody, když vtom se ho zmocnil vítr a prudkým závanem ho opět vynesl do nebe. A tak se kolébavě vznášel k severozápadu, točil se kolem vlastní osy a na břehu Labe pak znovu ztratil výšku. Pomalu klesal k zemi, škrtnul o několik černých kamenů na souši a o pár metrů dál se zachytil v křoví.

„Koukněte, tamhle něco přistálo!“ To vyskočil jeden z osmi teenagerů – pěti chlapců a tří dívek –, kteří rozdělali ohýnek nedaleko pláže Strandperle, aby u piva a hudby oslavili devatenácté narozeniny jedné z přítomných. Doběhl k červenému balonku, vysvobodil ho z větviček a vrátil se s ním ke kamarádům.

„Podívejte!“ Svalil se na velkou piknikovou deku a všem ukázal pohlednici připevněnou provázkem k balonku. Písmo na ní bylo kostrbaté. Jedna z dívek sáhla po pohledu a začala z něj nahlas předčítat:

Pane bože, můj táta je u tebe v neby -
mohl bis mi prosím poslat jiného?
S celého srce tvoje Lucie v oblacích

Chvilí všichni dojatě mlčeli.

„Musíme ho poslat zpátky,“ prohlásila předčítající dívka. „Stojí tady, že je to soutěž nafukovacích balonků.“ Poklepala na text stojící pod zpáteční adresou. „Tady, hračkářství ‚Mikado‘, tam se musí zase vrátit.“

„Uděláme to hned zítra!“ prohlásil kluk, který měl dívku moc rád. Vzal balonek a zastrčil kousek provázku pod roh bedny s pivem, kterou s sebou přitáhli na pláž.

Dál poslouchali hudbu, pili, povídali si a smáli se – a pak, aniž to někdo z nich zpozoroval, se motouz zpod bedny vysmekl a balonek mohl pokračovat v letu. Stačil malý proud větru a už se nesl směrem ke čtvrti Blankenese.

Když za dvě hodiny hasili oheň, sbírali lahve a odpadky, které po nich zůstaly, zjistili, že balonek i s pohlednicí zmizel.

„Škoda!“ posteskla si dívka. „Je pryč.“

„Najde ho někdo jiný,“ utěšoval ji chlapec, který jí při tom položil ruku kolem ramen.

„Snad,“ odvětila.

„Určitě,“ přizvukovala kamarádka, která předtím četla text na pohlednici. „A snad Lucie najde nového tatínka.“ Všichni souhlasně pokyvovali.

Pak se ztěžka vydali po strmých a úmorných schodech vedoucích od pláže nahoru k ulici Elbchaussee, kde parkovali. Nikomu z nich nepřišlo na mysl, že schodům se říká Žebřík do nebe.

Pondělí, 16. září

Gabriel

Jednoho zářijového pondělního rána si Gabriel Bach uvědomil, že něco ztratil. Nebyla to žádná věc, nepostrádal brýle ani klíčky od auta nebo peněženku. Ne, to nebylo ono. Gabriel Bach seděl u psacího stolu, díval se ven na Labe, po němž se pomalu šinuly dvě kontejnerové lodě, a ke svému velkému zděšení zjistil, že mu chybí něco zásadního: důvod žít.

Od brzkých ranních hodin seděl tady, u otevřeného notebooku s prázdným wordovým dokumentem na obrazovce a skálopevně – což dělal denně už posledních šest týdnů – sám sebe přesvědčoval, že konečně začne pracovat na svém novém románu. Jenomže nic. Kde nic, tu nic. Ani v hlavě, ani v srdci, nikde žádná myšlenka, věta nebo třeba jen jediné slovo. Gabriel Bach byl prázdný.

Před hodinou měl důležitou schůzku se svým nakladatelem Jonathanem N. Griefem, aby si s ním, redakcí, marketingem a obchodním oddělením promluvil o novém projektu. Gabriel u Griefson & Books vydal už devět knih, dvě pod svým skutečným jménem, sedm pod pseudonymem Henri Fjord. Jménem, které mělo znít tak nějak hambursky a současně vzbuzovat touhu po nekonečných dálavách Skandinávie.

Plán vycházel, jeho posledního románu se jen v německojazyčném prostoru prodalo přes 800 tisíc výtisků, navíc vyšel ve dvaceti čtyřech zemích. Tisk už ho překřtil na „německého Nicholase Sparkse“, a kdyby Gabriel Bach nebyl tak strašně smutný, už by se snad nikdy nepřestal smát.

Zazvonil telefon ležící na stole vedle počítače a na displeji se objevilo Jonathanovo jméno. Jestli Gabriel počítal správně, bylo to

jedenácté nakladatelovo volání za poslední hodinu a vyzvánění mu v uších drnčelo stále ostřeji. Po pátém zazvonění spadl hovor do hlasové schránky, kde už dalších deset zpráv od Jonathana čekalo na to, aby si je Gabriel poslechl.

Vstal, telefon nechal ležet a místo něj vyndal z vrchní zásuvky psacího stolu své ošuntělé vydání *Knihy neklidu* Fernanda Pessoy. Nosil ho s sebou už roky. Fiktivní zápisky pomocného účetního Bernarda Soarese, které si portugalský autor vymyslel, byly navzdory názvu to jediné, co Gabriela dokázalo alespoň trochu uklidnit v jeho emoční propasti, do níž se s postupujícím věkem propadal stále častěji a hlouběji. A dnes – dnes útěchu potřeboval víc než kdy jindy, protože cítil, že nejenže dospěl na samé dno, ale že ho definitivně prorazil.

S knihou v podpaží sestoupil po rozvrzaných dřevěných schodech, přičemž na posledním stupni téměř zakopl o Tavora, který ze sebe vydal nelibé zavrčení, nehnul se však z místa. Gabrielův letitý černý hladkosrstý retrívr si pro své dlouhé šlofiky nacházel s neomylným instinktem vždy taková místa, kde s největší pravděpodobností mohl přivodit páníčkův pád. Gabriel na něj syknul káravé „Benzo“, načež chlupáč alespoň cuknul ušima.

Potomek z vrhu B se oficiálně jmenoval Benzo, přesněji řečeno Benzodiazepin, což chovatel, od nějž Gabriel psa před dvanácti lety koupil, nepochopil a ani mu to nepřipadalo vtipné. Snad proto, že se v zákoně o návykových látkách tak nevyznal a na rozdíl od Gabriela jím ještě nikdy nezmítaly vlny života natolik, že by bylo možné je zkrotit jediné silnými uklidňujícími prostředky.

Gabrielovi každopádně už tenkrát jméno připadalo víc než přiléhavé, protože už jako štěně měl Benzo v sobě na rozdíl od svých sourozenců takovou míru lenosti, že bylo na místě mluvit o sedaci. S léty se to přirozeně nezlepšovalo, něco v Benzově systému zřejmě nemělo ani tušení, že je ve skutečnosti *psem*, který by měl od přírody nejradši hodiny pobíhat venku. A proto tedy Benzo – nebo po domácku Tavor, obchodní značka lorazepamu.

To, že byl Benzo navíc černý, pro Gabriela zprvu nemělo většího významu. Ale teď už víc než dobře chápal, co měl Winston Churchill na mysli oním „černým psem“, svým temným průvodcem.

„Pojď, starouši!“ Sehnul se a podrbal psa po hebkých zádech, načež se Tavor velmi, velmi pomalu zvedl a ztěžka následoval páníčka ze dveří. Gabriel si vzal z věšáku šedou větrovku, pak vklouzl do vyšlapaných tenisek, které se ani nenamáhal rozvázat. Následně se prohlédl v zrcadle nad vintage stolkem, jenž mu sloužil jako odkládiště klíčů, peněženky a pošty.

Hleděla na něj unavená tvář. Unavená bledá tvář s prošedivělým světlým strništěm a bledě modrýma zarudlýma očima. Pihy všude po čele, nose a tvářích už byly jen smutnou připomínkou dob, kdy se v jeho životě vyskytovala nějaká žena, která mu po nich něžně přejížděla prsty a označovala je za „roztomilé“. Gabrielovy rovněž prošedivělé blond vlasy by už dávno snesly umytí i holiče. Teď jen sáhl do kapsy u bundy po černé vlněné čepici s lebkou, logem fotbalového klubu St. Pauli, a nasadil si ji.

Mladistvý z povolání. Tak ho jednou označila jeho tehdejší přítelkyně či milenka, nebo jak ji nazvat. Někdy krátce po jeho osmatřicátých narozeninách a prvním bestselleru. S pohledem na jeho vytahané džíny, tenisky a triko s dlouhými barevně odlišnými rukávy poukazovala na to, že pro muže, který „brzo přijde do nejlepších let“ a „v jeho pozici“, by možná bylo na místě oblékat se trochu seriózněji.

Tehdy se Gabriel nahlas zasmál a odvětil, že coby kreativec si může pobíhat, jak chce, koneckonců nepracuje ani v dozorčí radě banky, ani v žádném jiném odvětví, které by předepisovalo oblek, kravatu a derby polobotky.

Zrovna v této chvíli si však nic nepřál toužebněji než právě takové místo. Práci, kterou by prostě odbavoval, měsíc co měsíc, týden co týden, den co den. Něco, co by ho dostatečně vytěžovalo, aby o sobě nemusel přemýšlet, a zároveň si nežádalo jeho srdce. Srdce, v němž zela velká temná a vše požírající díra.

Ještě jednou zaslechl zvonění mobilu, který nechal nahoře v pracovně. Vrhł poslední pohled do zrcadla, stáhl si čepici hlouběji do čela a opustil spolu s Tavorem dům, aniž zamkl. Bylo mu jedno, jestli ho někdo vykrade. Stejně už neměl co ztratit, majetek mu byl lhotejný.

Venku se do něj okamžitě opřel poryv větru, který mu zároveň vehnal do očí písek z nábřeží. Jednou rukou si chránil obličej a sestupoval k lavičce na břehu. Posadil se a vedle sebe na zašedlé dřevo položil knihu, zatímco Tavor sebou vyčerpaně plácl do písku, aby pokračoval ve spánku. Gabriel zamyšleně pozoroval červeno-bílý dolní maják, který před ním trčel z vln Labe jako varovně zdvižený prst.

Maják vídal, když se v noci díval z okna, a zatímco bloumal během bezesných nocí po svém domku na blankeneském nábřeží, ho zas a znovu zapřísahal, aby mu ukázal správnou cestu, protože sám už dávno ztratil kurz. Několikametrová věž vytrvale mlčela, jak jinak, a při tom jen bezcílně blikala do dálky oslňujícím světelným paprskem.

Gabriel se předklonil, opřel se lokty o kolena a skryl obličej v dlaních. Ve větru na lavičce takhle vytrval minutu, nebo možná i hodinu, a bojoval s takřka nepřekonatelným puzením vstát a začít tlouct hlavou do grafitově černých kamenů navršených podél vody do ochranného valu.

Hlasité troubení lodní sirény ho přinutilo pozvednout zrak. Směrem k ústí řeky do moře prorážel vlny výletní parník vysoký jako mraкодrap, na palubě davy mávajících pasažérů, kteří nastoupili na plavbu z Hamburku kdo ví kam za zvuků monumentální skočné hudby. *Měl bych jet také*, proletělo Gabrielovi hlavou. Ne proto, že by ho snad luxusní plavidlo být jen náznakem lákalo. Ne, v tom zcela souzněl se svým americkým kolegou Davidem Fosterem Wallacem, který před lety zpracoval cestu zaoceánskou lodí ve skvělé knize s názvem *Příšerná zábava – příště raději beze mě* a jehož popisy vedly čtenáře k závěru, že podobné výlety jsou jen pro masochisty.

Gabriela na představě nalodění na zaoceánský parník vzrušovala myšlenka, že by ho od věčného vykoupení z veškerých muk dělil jen malý skok přes zábradlí. Jenomže upřímně, nedokázal by to. I v tom se lišil od Davida Fostera Wallace.

Chvilí hleděl za lodí, pozoroval, jak se s duněním motorů šine k obzoru. Koutkem oka zaznamenal cosi zeleného, co vítr proháněl po pláži. Rychle vyskočil a tak tak, že ještě zachytil cíp prázdného obalu od chipsů, který by v příští vteřině skončil v Labi. Udělal pár kroků

k červenému odpadkovému koši s duchaplným nápisem „Taky si potřebuješ uklidit v hlavě?“, nacpal do něj sáček a asi tak dvě setiny vteřiny se radoval z hrdinského pocitu, že o trošku zlepšil svět.

Pak zase svěsil ramena, vrátil se k psovi a lavičce, posadil se a sáhl po knize. Otevřel ji v místě, kde se mu náhodně rozevřely stránky, a začal číst. S nadějí, že tím trochu uleví bolavému srdci.

„Tak tady vězíš!“

Pondělí, 16. září

Miriam

Moje nejmilovanější, včera jsi ze mě udělala nejšťastnějšího člověka na světě. Dala jsi život naší malé Lucii! Lucie, náš naprosto osobní postrach ulice, už jsem tááák zvědavý, co to bude za človíčka. Bude po mně? Chaotická, náladová a vždycky trochu mimo? Nebo po tobě? Úžasná, skvělá a nadpozemsky krásná!

Jsem vážně strašný vůl, že teď musím sedět ve vlaku a jet do práce místo toho, abych byl s vámi (nikdo ale nemohl tušit, že naše malá žabka bude mít tak naspěch a vypraví se na svět o celých šest týdnů dřív, aby poznala svou úžasnou maminku). V noci se vrátím a už se nemůžu dočkat, až zase sevřu v náručí svou rodinku!

Lásko, zatímco chlápek za mnou strašně nahlas a důležitě řve do telefonu, chci ti napsat, že tě miluju z celého srdce. Tebe i naší malou „Lucy in the Sky“, kterou nám nadělilo nebe. Miluju, miluju, miluju vás, nikdy se to nezmění a...

Miriam Petersenová se opřela na židli a oběma rukama si masírovala bolavý zátylek. Doufala, že by jejímú nezměrnému smutku dnes mohlo

ulevit čtení e-mailů, které jí kdysi Patrick napsal. Bohužel tomu bylo právě naopak. Když pohledem klouzala po přečtených řádcích, měla pocit, jako by ji uvnitř něco rvalo na kusy.

Dnes ráno, než odjela do obchodu, stála Miriam u Patrickova hrobu na hřbitově Diebsteich. Stále ještě v šoku z jeho smrti, stále ještě nechápajíc, že její přítel už tady není. Už tři roky od chvíle, co ve stoosmdesátikilometrové rychlosti narazil na dálnici mezi Hannoverem a Hamburkem do mostního pilíře. Patrick byl na místě mrtvý. Alespoň drobná útěcha pro Miriam – přinejmenším netrpěl.

Ale Miriam teď musela zbytek života strávit bez něj. Musela bez něj zestárnout. Musela to zvládnout sama, musela dál fungovat bez ohledu na to, co se stalo a co se ještě může stát. Už kvůli Lucii. To ona byla často jediným důvodem, který Miriam držel na nohou, kvůli němuž den za dnem vytrvávala, ač to bylo tak těžké. Nebýt dcery, Miriam by nedokázala s jistotou říct, jestli by tady vůbec ještě byla nebo zda by ze zoufalství nenásledovala Patricka.

Bylo to patetické, to věděla. Ale dnes ráno, když tak stála u Patrickova hrobu, si trochu toho patosu dovolila. Stála tam, plakala a současně se snažila vyprávět mu co nejradostnějším tónem o Luciiných narozeninách, které včera oslavila se svými třemi kamarádkami Alissou, Nikou a Lunou. Konečně jí bylo sedm, konečně nebyla ve třídě jediná, které bylo jenom šest!

Také to ale bylo poprvé, kdy s ní Lucie ráno nechtěla jít na hřbitov, a proto Miriam dorazila až dnes a bez dcery. Chvíli se z Luciina odmítnutí nemohla vzpamatovat, ale Alissina matka Rebecca – Beka, současně Miriamina nejlepší kamarádka a Luciina kmotra, ji během společného zdobení obývacího pokoje girlandami uklidnila.

„Už není malé dítě, brzo z ní bude velká holka, která bude chtít být jako ostatní a už ne jen ,ta bez táty‘,“ vysvětlila jí kamarádka.

„Možná,“ odpověděla Miriam – a cítila při tom pořádný knedlík v krku, protože Bečina poznámka okamžitě vyvolala další vzpomínku. Teprve před pár týdny přiběhla Lucie po vyučování do obchodu se slzami v očích, sevřela matku drobnými pažemi kolem krku a pevně se k ní přitiskla. Miriam trvalo skoro dvacet minut, než dceru uklidnila natolik, že jí byla schopná vyprávět, co se stalo. Jestli se

pohádala s někým ve třídě nebo si třeba ublížila při hraní na školním dvoře.

Ano, Lucie byla zraněná. Jenže ne na těle. V slzách a zajíkávě matce vysvětlila, že každé dítě má do příštího týdne za domácí úkol vytvořit na velký kus kartonu koláž s názvem „Já a moje rodina“, která má reprezentovat rodokmen. S fotkami sebe, rodičů, sourozenců, prarodičů, strýčků, tetiček a všech, kdo patří do rodiny.

„A já jsem ve třídě jediná, kdo nemá tátu!“ vzlykala dcera tak zoufale, že by Miriam nejraději hned sáhla po mobilu a zavolala Luciinu učiteli Krügerovi. A zeptala se ho, jestli se nezbláznil, že zadává úkoly, které děti zraňují nebo ponižují. Dobře, v tomto případě zjevně jen jedno dítě, totiž JEJÍ Lucii.

Miriam se musela hodně ovládat, aby před dcerou nedala znát svůj vnitřní vztek. A telefonát panu učiteli Krügerovi by taky k ničemu nebyl. Protože v Luciině základní škole v Eppendorfu – Patrick tu čtvrt označoval za „buržobublinu“, která se se skutečným světem „tam venku“ naprosto mýjí – představovalo údajně přirozené heterosexuální manželství neodmyslitelný životní standard stejně jako SUV a Mini Cooper na příjezdové cestě před vilou.

No dobrá, možná to trochu přehání. Ne všechny Luciiny spolužáky vozí do školy i ze školy šofér, většina rodičů je přísně vzato „normální“, jako ona a Beka (Ta se s Timem, otcem jejích dvou dětí Alissy a Erica, dokonce rozvedla – jak šokující!). Přesto Miriam Luciin smutek natolik vyvedl z míry, že se téměř přestala ovládat a málem se vydala třídnímu učiteli domluvit.

Místo toho však k sobě dál pevně tiskla plačící dceru. Utěšovala ji, hladila po hlavě a říkala: „Ale ty máš tátu! Jen už není s námi, ale někde nahoře v nebi. A odtud na nás každý den dává pozor.“

„Takže můžu do té koláže nalepit tátovu fotku?“ chtěla vědět Lucie, stále ještě mezi vzlyky.

„No samozřejmě že můžeš! Dokonce musíš!“

„Tak dobře.“ Lucie ještě jednou krátce popotáhla a utřela si nos rukávem svetru – a pak se na mámu usmála, jako by se nic nestalo.

„Miri?“ Bečín hlas ji vrátil zpátky. „Jsi v pohodě?“

„Ale jo,“ zakoktala. „Proč?“

„Dvě minuty jsi nic neříkala a jen zírala do prázdna.“

„Ehm,“ odkašlala si Miriam, „jen jsem si vzpomněla na tu hloupost s rodokmenem. Víš, jak Lucie tak hrozně brečela.“

„To mě mrzí!“ vykřikla kamarádka zděšeně. „To jsem nechtěla!“

„Nemůžeš za to,“ uklidňovala ji Miriam a pokusila se o úsměv. „Ty přece nejsi ten idiot, který to dal dětem za úkol.“

„To bylo vážně naprosto mimo!“ Beka energicky potřásla hlavou. „Jako z jiného světa. Alisse se na ten karton ani nevešly fotky všech lidí, které považuje za rodinu!“ Před čtyřmi roky, pár měsíců poté, co se Rebecca s manželem obdivuhodně harmonicky rozešli, Tim poznal novou ženu. Katrin měla také dvě děti z prvního manželství, Käthe a Liesbeth, téměř ve stejném věku jako byli Alissa a Eric.

Protože Beka s Timem se rozhodli pro střídavou péči, kdy děti bydlí jeden týden u matky a druhý u otce, považovali všechny čtyři děti za sourozence. Koneckonců spolu vyrůstali, takže na Alissině koláži měly své místo i Katrin, Käthe a Liesbeth. A Katrinini rodiče, Alissina „bonusová“ babička s „bonusovým“ dědou. „A víš co?“ doplnila Beka se smíchem, „Katrinin bývalý už má taky novou partnerku, která má dokonce tři děti. A její bývalý možná taky a jeho bývalá taky a...“ Protočila oči. „Kdybychom v tom pokračovali pořád dál – tak ani nenajdeme tak velký karton!“

Miriam se smála. Nebo se o to alespoň pokoušela. Protože zatímco Rebečin život byl možná trochu přelidněný, u nich byly jen ony dvě. Její i Patrickovi rodiče sice ještě žili, ale ti Miriamini žili v Cuxhavenu a Patrickovi si před nějakou dobou splnili dlouholetý sen a přestěhovali se do Španělska. „No jo,“ snažila se o nenucený tón, „tak to je, rozvedení rodiče už jsou dneska klasika, hlavně ve velkoměstech.“

„Kdyby to bylo na panu učiteli Krügerovi, tak zjevně ne.“

„To ne,“ přizvukovala nejlepší kamarádce. „A o vdovách ještě nikdy neslyšel!“

„To od tebe a Patricka ale byla nestydatost, jak jste jen mohli?“ Beka se musela zasmát.

Miriam okamžitě vyhrkly slzy, které se rychle snažila skrýt za předstírané kýchnutí. Ale nepodařilo se jí to.